

som det ærede Medlem har gjort, jeg synes ikke, at der er nogen Grund til at fremsætte disse historiske Betragtninger paa dette Sted, jeg skal derfor ikke inklade mig paa nogen indgaaende Diskussion med det ærede Medlem.

Gennem sit Foredrag angreb det ærede Medlem den legemlige Straf og dem, der i sin Tid havde indført denne paa den Maade, her har været Tale om. Det ærede Medlem opstillede en Hypotese med Hensyn til Anledningen til Straffens Indførelse. Dette Angreb paa Legemsstraffen i denne Sammenhæng er et Angreb paa noget uvirkeligt, thi Lovforslaget indeholder intet som helst angaaende Indførelsen af legemlig Straf, og ingen har udtalt sig om Indførelsen af en saadan. Angrebet har derfor i Virkeligheden ingen Interesse her. Hvad angaar den historiske Fremstilling, bør man, i Stedet for at opstille Hypoteser, se paa Sagen, saaledes som den virkelig foreligger i Henhold til de virkelige Fakta. Det kan ikke nægtes, at der i sin Tid var Trang til strenge Bestemmelser med Hensyn til de paagældende Forbrydelser. Der var, grundet paa forefaldne Begivenheder, opstaaet en stærk og almindelig Stemning for en Skærpe af den paagældende Straf. I Mod-sætning til det ærede Medlem mener jeg, at man bør se paa Sagen saaledes, at de enkelte Medlemmers Stilling til vedkom-mende Spørgsmaal kun var paavirket af deres Syn paa Spørgsmaalet selv. Jeg maa da ogsaa tro, at det ærede Medlem i alt Fald maa mene, at de Medlemmer af dette Ting, som han staar i nær politisk Forbindelse med, virkelig mente det, naar de den Gang stemte for Indførelse af legemlig Straf. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde mene det samme om andre ærede Medlemmer. Den Omstændighed, at Partiernes netop gik i Stykker paa dette Spørgsmaal, kunde tyde derpaa. At Socialdemokraterne holdt sammen, er ikke andet end, hvad der er Sædvane. Der er jo en saa stor Disciplin indenfor det Parti, at man altid der kan vente Enighed. Jeg skal aldeles ikke komme nærmere ind paa det ærede Medlems Foredrag, men kun til sidst understrege, at det ærede Medlems intet har haft at indvende mod det af Justitsministeren her fremsatte Lovforslag.

Med Hensyn til de anerkendende Udtalelser, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har fremsat vedrørende en tidligere Kollega her i Tinget, Birkedommer Sveistrup, skal jeg sige, at jeg giver disse Udtalelser min fulde Tilslutning.

Borgbjerg: Jeg tror, at jeg kan svare det ærede Medlem, der nu talte, med en ganske kort Bemærkning. Det ærede Medlem bebrejdede mig halvvejs, at jeg ikke havde omtalt mange Enkeltheder i dette Lovforslag. Jeg mente, det kunde opsættes til anden Behandling eller til Udvalget, hvis der bliver Udvalg. Der høre Enkelthederne nærmest hjemme, ogsaa efter Forretningsordenen.

Saa sagde det ærede Medlem, at mit Angreb paa legemlig Straf ogsaa var besynderligt, eftersom Lovforslaget intet indeholdt derom. Ja, det er netop Sagen. Jeg slutter mig netop til dette Lovforslag, fordi Lovforslaget afskaffer den legemlige Straf, som dette Tings Flertal var med til at indføre for 3—4 Aar siden. Det er Sagens Kærnepunkt, og det er hele Lovforslaget. Det betyder, at nu skal dette Tings Flertal til positivt, direkte at gøre om, hvad det gjorde galt for nogle Aar siden. Det har jeg tilladt mig at fremhæve, og jeg tror, det var rigtigt, at jeg fremhævede det, bl. a. til Advarsel for Fremtiden, at dette Tings Flertal ikke senere endnu en Gang skal lade sig forlede af en saadan overfladisk og dum Stemning som den, der den Gang kom op.

Det ærede Medlem for Færøerne (Effer-søe) sagde, at jeg havde angrebet Landbo-standen. Det ærede Medlem maa staa meget svagt, naar han kan søge at faa noget saadant ud af min Tale. Jeg fremhævede — jeg synes, det for en Gangs Skyld kunde være berettiget — i al Beskedenhed, at København, der vel havde sine Fejl, for en Gangs Skyld fortjener Anerkendelse, fordi den gennem alle sine Repræsentanter havde protesteret mod et Angreb paa det sidste Aarhundredes Kulturudvikling. Deri laa intet Angreb paa andre. Der er nok til at prise Bondekulturen. Jeg maatte nu for en Gangs Skyld have Lov til at prise Københavns Forhold til Kulturen. Jeg kunde for øvrigt have tilføjet, at der var Dele af Landet, som stod lige saa frisindet som København. Jeg nævner Randers Amt, der ikke havde den Forsmædelse, at nogen af dets Repræsentanter gik med til dette kulturfjendtlige Skridt.

Formanden: Folketingsmanden for Færøerne har Ordet for en kort Bemærkning.

Effer-søe: Jeg bebrejdede aldeles ikke det ærede Medlem, at han ikke havde omtalt Enkeltheder i Lovforslaget, men kun, at han overhovedet ikke havde omtalt dette.